



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1717/2024
18.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бранка Уњића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 227/24 од 11.07.2024. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 179/24 од 17.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бранка Уњића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 227/24 од 11.07.2024. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 179/24 од 17.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 227/24 од 11.07.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци која ће се, по правноснажности пресуде извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање паушала суду а оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 179/24 од 17.10.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Крушевцу К 227/24 од 11.07.2024. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Бранко Уњић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање, као и да одложи од извршења казну затвора до одлуке Врховног суда по поднетом захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован

Бранилац окривљеног у захтеву као разлог подношења истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да изречена претња у пуштеном тексту – видео клипу која гласи „Кад се будемо видели другачије ћемо да разговарамо“ не представља претњу у смислу законске формулације кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, обзиром да овако изречене речи нису ни јасне ни недвосмислене.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Чланом 138 став 1. Кривичног закона је прописано да кривично дело угрожавање сигурности врши онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, док је ставом трећим прописан најтежи облик кривичног дела који постоји када је дело из става 1. учињено према председнику Републике, народном посланику, председнику Владе, члановима Владе, судији Уставног суда, судији, јавном тужиоцу и заменику јавног тужиоца, адвокату, полицијском службенику и лицу које обавља послове од јавног значаја у области информисања у вези са пословима које обавља.

Према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде и утврђеном чињеничном стању, окривљени АА је у стању урачуљивости, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење, угрозио сигурност другог лица претњом да ће напасти на живот и тело тог лица, тако што је оштећеног адв.ББ, који га је као бранилац заступао у предмету и коме је за услуге платио 500 евра, позвао са свог мобилног телефона... на мобилни телефон оштећеног..., упитао: „Је л то ББ?“, а затим не представљајући се ко га зове пустио клип са You Tube-а „Утеривач дуга зезафон“ који садржи текст који изговара мушки глас на тему враћања дуга од 500 евра, а који текст мушко лице изговара са паузама између реченица стварајући привид да очекује и слуша одговор на постављено питање, а који текст гласи: „Хало, хало, је л ме чујеш, е, где си бре, нема те да се јавиш човече, шта, не знаш ко је, ајде пробај да се сетиш, не знаш, а је ли, значи нешто ако ти кажем 500 евра, а не знаш о чему причам, сетићеш се брата, сетићеш се, слушај, видео сам јуче оног твог другара знаш, каже ми да си баш трошио ових дана, слушај мали то стварно није лепо, ја разумем да стварно немаш па да те чекам, али ово је много безобразно са твоје стране, е, пошто се правиш луд, и не јављаш се данима другачије ћемо да причамо...итд“, што је код оштећеног адв.ББ изазвало осећај угрожености и несигурности, иако је био свестан да је његово дело забрањено.

У овако описаним и утврђеним радњама окривљеног АА стичу се сва обележја, како објективна, тако и субјективна, кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим. По оцени овога суда претња као обележје, односно радња извршења кривичног дела угрожавање сигурности мора се посматрати јединствено. Речи наведене у изреци пресуде – „...пошто се правиш луд, и не јављаш се данима другачије ћемо да причамо...“, посматране у целини и у контексту разлога упућивања позива оштећеном представљају озбиљну и конкретну

претњу нападом на живот и тело оштећеном, која је код њега изазвала осећај страха за сопствени живот и телесни интегритет, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног наводи да из изведених доказа односно из утврђеног чињеничног стања не произилази постојање ни једног од елемената кривичног дела, да се не ради о вербалној претњи да ће се напасти на живот и тело оштећеног, да на страни окривљеног нема умишљаја јер није ни свестан дела, нити је хтео његово извршење. Изнети наводи браниоца окривљеног суштински представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања у правноснажним пресудама, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бранка Уњића, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић